

Velja po pošti:

Za celo leto naprej . . . K 28.—
za en mesec . . . " 2.20
za Nemčijo celoletno . . . " 29.—
za ostalo inozemstvo . . . " 35.—

V Ljubljani na dom:

Za celo leto naprej . . . K 24.—
za en mesec . . . " 2.—
V upravljenju mesečno . . . " 1.80

Sobotna izdaja:

za celo leto K 7.—
za Nemčijo celoletno . . . " 9.—
za ostalo inozemstvo . . . " 12.—

SLOVENE

Inserati:

Enostolpna poltiskovna (72 mm široka in 3 mm visoka ali nje prostor)

za enkrat po 31 v
za dva in večkrat 25.,
pri večjih naročilih primaren
popust po dogovoru.

Poslano:

Enostolpna poltiskovna po 60 vin.

Izhaja vsak dan izvenomski nedelje in praznike, ob 5. uri pop.

Redna letna priloga vojni red

Uredništvo je v Kopitarjevi ulici št. 6/III.
Rokopisi se ne vračajo; nefrankirana pisma se ne sprejemajo. — Uredniškega telefona št. 74.

Političen list za slovenski narod.

Upravištvo je v Kopitarjevi ulici št. 6. — Račun poštne hranilnice avstrijske št. 24.797, ogrske 26.511, bosn.-herc. št. 7563. — Upraviškega telefona št. 188.

Sonninov govor. - Ultimatum Amerike Nemčiji?

Vincencijeva družba.

Ravnokar je družba objavila svoje poročilo za leto 1915. Iz njega posnemamo sledeče:

Vincencijeva družba za Kranjsko praznuje letošnje leto 40letnico svojega karitativnega delovanja. Iz malih začetkov se je družba v štirih desetletjih razvila v največje karitativno društvo na Kranjskem in je v letu 1915. štela 14 konferenc, 1 deško sirotišnico z dijaškim konviktom, 4 dnevna zavetišča za otroke in vsa dežela obsegajočo organizacijo v svrhu otroškega varstva (Patronat za mladino), ki je doslej že čez 90 otrok oskrbel deloma v vzgojnih zavodih, deloma pa pri posameznih poštenih družinah.

Vse te naprave so zdaj v službi krščanske ljubezni in izkušajo zlasti v sedanjih dneh pomagati mnogoterim socialnim potrebam, ki jih je povzročila sedanja svetovna vojna. Zlasti je Vincencijeva družba mnogo storila za vojaške vdove in sirote, ker se je zavzela zlasti za otroke vpoklicanih in padlih vojakov, jih spravila v svoja zavetišča ali pa jih izročila poštenim krščanskim rodbinam v vzgojo.

Konference so za podporo siromakov potrošile skupno 16.138 K. Pa mnogo višje, kakor to skromno svoto, je treba ceniti moralno podporo, ki jo naklonijo Vincencijevi bratje siromakom in bolnikom s tem, da jih obiskujejo in dele duhovno milostino tolažbe in pouka. — Dnevna otroška zavetišča zlasti blagodejno delujejo v Ljubljani (Rokodelski dom, Marijanišče), na Viču in v Trzinu.

Posebno bi bilo želeli, da bi se v sedanjih časih, ko podivjanost mladine vedno bolj narašča, ustanovilo še več takih zavetišč, kjer bi se otroci zbirali, dobivali opoldne gorko hrano, učili in igrali spodobne igre. S tem bi bilo pomagano revnim starišem, pa tudi mladini bi se naklonila velika dobrota.

Največja bitka na planinah.

Kakor poroča Luigi Barzini, se je končala največja gorska bitka, ki se je

sploh bojevala kdaj, z zmago Avstrijcev, ki so presenetili Italijane tako, da se jim še sanjalo ni. Opis Barzinijev o tem v »Corriere della Sera« stavi koroškemu lovčemu trajen častni pomnik:

Temna noč je bila kakor v rogu; navzlic temu divje streljanje iz pušk. Na planinskih visokih vrhovih, najsi so tudi čeri obdane z neverjetno debelimi snežnimi blazinami, done streli iz puške znamenito globoko in neštevilne stene nosijo njihovo jeko in širijo grmeč odmev, kakor bi vsak strel podrli drevo in je tresčil v dolino. Čudovito je, kako daleč se razlega glas v gorah. Od Zellenkofla do Timavskega vrha se je čulo grmenje majhne prask. Straže so javile: Na Malem Palu je boj. To je bilo ob pol treh zjutraj dne 26. marca.

Dogodi se dostikrat, da nenadoma sredi noči otvori sovražnik ogenj, bodisi da domneva premikanje čet, bodisi radi grmenja nizdolu drvečega plazu. Mislili so nekaj časa, da se gre tudi topot za nenevaren dokaz sovražne čuječnosti. A ogenj se ni pomiril.

Zdajci je objela veličastno snežno okolico sinja luč avstrijskih žarnih rak. Svečana okolica drznih vrhov, ometanih kaminov, bajnih dolin, mehkih sneženih hrbtov in strmo se vzpenjajočih črnih skal in je zažarela čisto in jasno pod temnim nebesom v tem bajnem sijaju, ki se je zdel, da prihaja od utrjene se zvezde. Takoj je zatrepalo vse telefonsko žičevje, skrito v globokem snegu.

Prvo poročilo iz odseka Cantore za postojanko na Malem Palu je slovelo samo: »Na višini 1859 majhen napad, nič resnega.« A takoj potem je zahteval stotnik ondotnega tabora iz kolih ojačenj. Sovražnik je zavzel veliki jarek na vrhuncu.

»Nemudni protinapad!« je ukazal poveljujoči podpolkovnik iz ozadnje postojanke. »Smo že poskusili!« je odvrnil stotnik. »A štirideset ljudi mi je padlo že. Vzdržal bom, dokler ne pride ojačenje.«

Telefonska zveza je bila pretrgana takoj potem. O izpostavljeni stotnji ni bilo mogoče izvedeti ničesar več. Njena osamelost, bližina sovražnikova, majh-

no upanje na sli s poročilom je bila vsem vedno bolj v bolestno gotovost, da je stotinja ujeta.

Še predno se je zaznal dan, so jeli premikati čete po snega izkidanih potih. Praska se je razvila v bitko, v največjo in najgorostasnejšo bitko, ki se je bojevala kdaj po grozljivih ledenih višinah visokih gora, ob robu strmih prepadov, sredi neizmernega valovja skalnega in ledenega morja.

Tu se ni šlo za jarek. Sovražnik na Malem Palu je pomenil skorajšnjo posest prehoda čez Križni hrib. In v nevarnosti bi bila vsa naša obrambna črta. Ali se spominjate vojnih poročil meseca julija? Vsako noč so se borili tu za Veliki Pal, Mali Pal, za Freikofel na tem ali onem mestu teh čudovitih skalnih stvorov, ki tako strmo padajo na italijanski strani v globino. Vse te vrhove smo zavzeli, izgubili, zavzeli zopet, izgubili zopet, zasedli iznova. Avstrijci ne izpuste tako hitro. Tudi niso izgrešili prehoda čez Križni hrib.

Delovanje nasprotnikovo ni bil splošni napad. Da lože doseže uspehov, čeprav mimogrede, se vrže na nas na onih točkah, ki se mu zde v naši črti najšibkejši. In v prvem času vojne nas je zavedla želja po zmagovitosti, da smo zavzeli postojanke, katerih bi si nikoli ne bili izbrali v obrambo. Saj smo jih smatrali le za prehode, katerim smo morali kasneje dati oddiha (devet mesecev!) in ki so grozno malo prikladni za dobro obrambo. Zaradi tega so si Avstrijci tudi vedno izbirali v sunke točke kot Oslavje, Rombon, Grafenberg . . .

Kjer je Mali Pal najvišji, se razcepi v dva strma vzporedna grebena. Eden je italijanski, eden avstrijski. Niti sto metrov si niso vsakebi sovražni jarki; a med njimi je globoka skalovita zaseka. Tu so se bojevali.

Padlo je bilo toliko snega, da so bili pravi jarki pokopani pod njem, dočim so vojaki ležali vkopani več metrov nad njimi v novo zgrajenem nadstropju iz snega, ki se je blestel v kristalnih, ter za blesteče belimi nasipi. Grozničave zaseke in zajede na okrog, v katerih je zgradil vrtinec bajnih oblik, so izgledale čisto nedolžne, bele in glad-

ke, lahne kakor oblaki, na katerih stolujejo svetniki. Tudi kritja so pokopana v snegu. Do njih se more le še po globoko pod hermelsko površino skritih soteskah, po marmorno belih stopnicah, po bajnih galerijah z modrikastimi sencami in skalnimi odsevi.

A sneg je prevrtljiv. Premehak je in premočnat, da bi pospeševal delovanje. Celo s snežnimi čevlji in smučmi se udira. Kako naj nas napadejo tu Avstrijci? Da bi nas hoteli napasti, udarli bi se. Ako bi se priplazili polagoma in neslišno v snežnih srajcah do nas, zapazili bi jih vendar, bližajoče se po velikem neomadeževanem mrtvaškem prtu, ki se blesti celo v najtemnejši noči, kakor bi se bil napil nevidnih mesečnih žarkov. Naše straže so čule in ničesar zapazile. Saj se tudi ni premaknilo prav nič pred njimi. In vendar je sovražnik bil že tu, se je že vrgel nanje . . .

Iz tal je izrasel . . . Dan na dan je delal in kopal, izklesal v led podpovršnih galerij, v ledenikih si je ustvaril hodnikov. Srdito streljanje od 19. do 21. t. m. zvečer, ki je posipalo naše postojanke z dežjem krogel, je imelo torej še drug namen, kakor samo, da bi nas utrudilo: preglasiti je imelo šum kopanja in klesanja pod površjem v ledu in snegu.

Natančno pod ostrejšim nasipom so izhajali avstrijski ledeni hodniki na prosto. Le-tam naši španski jezdec seveda niso mogli škodovati. Povsem bel obleden so prilezli sovražniki iznenada kakor pričarani iz tal in so pobili naše.

Divja borba se je vnela, mož proti možu; čuli so se klici groze, posamezni streli, a zvezni jarek je bil v posesti sovražnika. Vedno več Avstrijcev se je razvijalo iz rovov, samih koroških radovalcev. Stotinja lovcev je pritisnila za njimi v ojačbo. In takoj se je lotil sovražnik kopanja dohodnih jarkov, zakaj ledene galerije so bile sedaj odveč. Prispel je ogrski bataljon. Sovražnik je zajemal dalje na okrog, se razširjal, ojačeval. Vrh Malega Pala se je izpremenil v grozovito grozečo, naravnost nedostopno sovražno trdnjavo.

LISTEK.

Pri soški armadi.

(Konec.)

Miš.

Gospodje na opazovališču so si udomačili miš. Pri zajutruku dobi vedno svoj konček slanin. Le ta visi na niti, ki teče po škripcu. Miš pride bliže, kolikor bliže se potegne slanina, in ko visi slanina v zraku, izvaja čedne skoke proti njej.

Nobeden izmed mož bi ne bil vstanu, prizadeti tej miški kaj zlega. Poveljnik tako malo kakor navadni topničar. Čudno se vidi, ko se je ravno sprožil strel ter se tam na oni strani sesede hiša — in časih kak zadetek razkolje hišo kakor poleno — tedaj pa kateri od gospodov nenadoma položi prst na usta in pravi: »Pst, mir, prihaja miška.« Take stvari se odtežajo razumu, ni jih mogoče razumeti. Vse, kar se tukaj godi, je onstran dobrega in zlega, onstran meščanstva. S starimi pojmi tu ne prideš blizu.

»Nič novega.«

Nekaj čudnega za novince so na taki postaji tudi povelja. »Desno od cerkve —. Zaman obračam svoj sicer nevarljivi Zeiss. »Pardon«, se glasi potem meni namenjeno polajnilo, »cerkve namreč ni več.« Razvalina na Podgori je tudi priljubljena orientacijska beseda. Tudi te ne morem najti.

»A tako, razvaline tudi ni več.« Nekega jutra vidim zlovoljne obraze. »Naša rdeča hiša je proč. Kako škoda!«

Noben trenotek ne mine, ne da bi se kaj pripetilo. To označuje poročilo. Nič novega na soški fronti. Danes zopet enkrat strašno treska v mesto. Zjutraj sem morala eno uro čakati, predno sem se odpeljala. Trikrat je v polno priletelo na naš vrt. Tam visečega perila ne bo nihče več oblekel. Kakor toča gosto padajo streli na razklani kolodvor, pred katerega razvalinami še stoji napis: Brzovlak v Italijo. Danes govori »Grobijan«, italijanski možnar. Tako čudno temno se oglašja: »Vu vu!« kakor bi hotel velikanski vijak prodreti zrak, saj ga slišimo z navzdolne strani. Nasprotno pa poje naš možnar, ki ga slišimo odleteti, visok I-i-i. Nenadoma začne kolodvor goreti. Visoko se vzdigajo plameni. Komaj četrt ure nato pridrdra požarna bramba. Sredi granatnega dežja prinašajo ljudje lestve ob hišo, vpenjajo se nanje, drugi polagajo cevi, tretji zlivajo vodo na ogenj — granata za granato vrši krog njih, pa ne gredo z mesta, predno ni ogenj pogasjen.

»Kar me vedno zanima,« pravi nenadoma filozofični nadporočnik, »to so lokalna poročila v časnikih. Če si kdo na ledu zvije nogo, če komu izpodrsne, ko skoči z električne železnice, če je komu vzeta iz žepa mala denarnica. In o tem gasilskem moštvu ne izve živa duša niti besede. In vendar zasluži vsak izmed njih spomenik na Ringu.«

»Infanterija naprej!«

Nekega jutra pa ni ne filozofije ne humorja. Resno zro obrazi. Ustnice so molčeče. »Danes popoldne bo nekaj.«

Za prvo je ukazano učinkovalno streljanje. Poveljnik skupine razdeli vloge. Tako je skoraj kakor pri izkušnji na gledališkem odru. Vsak dobi svoje note, svoje geslo, svoj prizor. Na steni zemeljske luknje visi »partitura«. Sklepni čin se mora naučiti na pamet, ker bi ponoči vsaka prižgana vžigalnica izdala opazovališče. Že popoldne, ko nam stoji solnce ravno nasproti in imajo Italijani boljši vid, mora vsak v luknji skrajno paziti na previdnost. Stekla se morajo odpraviti, da bi se ne svetila v solncu.

Točno ob 4. uri se začne. Poka, piha in žvižga, kakor bi se leteče kače vile po zraku; vedno bolj žare bliski, čimbolj se temni.

Veličastna je sedaj slika pred nami. Temni oblaki so vsi zlato obrobljeni, kakor ogromna svetilka v dvorani visi med raztrganimi oblaki zahajajoče solnce. Črne, visoke in vitke se dvigajo ciprese in kakor laterne razsvetljeni stoji v večernem zraku peteri privezani sovražnikovi baloni. V odmore ognjenega prasketanja sladko doni ptičje petje, splašene jate vran nemirno švigajo semintje. Smrtnotno leži Gorina v večernem mraku in strel za strelom udarja v mesto, ki se zavija v temo.

Kajti sedaj strelja tudi »on«. Najprej samo nekoliko pošegače sem čez. Potem

»kuri« vedno strašnejše, vedno divjeje. Nazadnje »nabija« naše postojanke z blazno besnostjo.

Meni je dih težak. Leži mi na prsih in davi me v grlu. Toda nadporočnik ima še košček šaljivosti. »To prihaja odtod, ker se niste slišali Planinske simfonije. Nas od artiljerije so poslali tje, da smo se utrdili. Sedaj nam bobneči ogenj ni nič.«

Brez prestanka traja uvertura do 7. ure. Sedaj bije. Sliši se s cerkvenega zvonika. In sedaj se začne tragedija. »Ogenj v ozadje, infanterija naprej!«

Infanterija naprej!

Nikdar se ni v nobeni cerkvi tako goreče molil Očenaš kakor tukaj ta stavek. Iz ust otrdelih mož se glasi kakor koral. Naj bo kdorkoli: češki častniški sluga, slovenski topničar, ogrski telefonist ali dunajski poročnik — naj bo tak ali tak, naj čuti in misli, kakor hoče, kadar izgovarja besede: »Infanterija naprej!« postane mehak kakor otrok. Kakor mati, ki daje v žrtev svojega sina.

Noč je temna. Le malo zvezd miglja. Semkaj in tje kaj sika šumen hrup, tukaj in tam se bliskajo plameni iz topovskih cevi in ogenj udarjajočih izstrelkov. Svetlobne rakete, rdeče in bele, se dvigajo počasi v gosti dim. »Ognjeni zid!« zadoni povelje. Hrumeč kakor vihar na odprtem morju rjove ogenj skozi temino. Videti ni drugega nego smrt bruhačev vrvež ognja in dima. Toda mi vemo: Infanterija gre sredi tu noter. Alice Schalek v »N. Fr. Presse«.

pp., 6. stot., Trnovo, ujet; kadet Trušnovi Rudolf, 47. pp., Zagreb, ujet; nadporučnik Zupančič Franc, 22. pp., 5. stot., Trst, ranjen.

Izgube 7. lovskega bataljona.

Mrtvi: Lovce Gehardter Franc, odd. stroj. pušk (25. do 29. febr. 1916); lovec Guttmann Ivan, odd. stroj. pušk (25. do 29. febr. 1916); lovec Heschl Karel, odd. stroj. pušk (25. do 29. febr. 1916); podlovec Marolt Tomaž, 3. stot. (25. do 29. febr. 1916); lovec Meršol, 2. stot. (25. do 29. febr. 1916); lovec Paier Jurij, 2. stot. (25. do 29. febr. 1916); lovec Stoček Miroslav, odd. stroj. pušk (25. do 29. febr. 1916); lovec Šubic Jakob, 2. stot. (25. do 29. febr. 1916); patrolni vodja Vovko Ivan, 2. stot. (25. do 29. febr. 1916).

Gospodarsivo.

Strojne zadruga, pozor! Bolj kot do slej bo primanjkovalo našim kmetom pri setvi, košnji, žetvi in osobito še pri mlačvi delavskih moči. Blagor soseskam, ki imajo že v svoji sredi strojne zadruga z vsakovrstnimi poljedelskimi stroji. Kjer jih še ni, naj si jih čimprej ustanove in potrebne stroje s skupnimi močmi naroče. Pa tudi posamezniki naj si jih omislijo! »Strojnikov manjka,« tako se slišijo od vseh krajev pri tožbe. Da se temu opomore, bo priredila »Gospodarska zveza« letošnje leto meseca majnika od 8. do 14. poučni tečaj za strojnike.

Na tečaj se bodo sprejemali fantje, ki so telesno zdravi, dopolnili 16. leto in so dovolj močni voditi delo pri kmetijskih strojih in motorjih. Pouk se bode vršil brezplačno na vrtu Gospodarske zveze, Dunajska cesta. Sleherni udeležene se bo lahko temeljito seznanili s sestavo vsakovrstnih strojev in še posebno z bencin-motorji in mlatilnicami. V kratkem dobi zveza v razprodajo mlatilnice najnovejše in najboljše vrste, ki jih bo ob tej priliki še posebno razkazala. Kdor se torej želi usposobiti za strojnika, ne le v svojo lastno, ampak v občno korist našega ljudstva, še osobito naših strojnih zadrug, naj takoj prijavi svojo udeležbo Gospodarski zvezi v Ljubljani.

Hrano in stanovanje za časa tečaja bo zveza preskrbela po najugodnejši ceni. Nadaljna tozadevna obvestila in naročila pa se bodo prijavljencem pisмено poslala.

Zadruga in zasebniki, nikar ne zamudite te ugodne prilike!

Cena mleku na Češkem. »Narodni Listy« pišejo: Kakor se nam poroča z merodajnega mesta, ne sme mleko v prihodnje nič več poskočiti in nikakor ne sme prekoračiti ceno, ki je bila plačana dne 1. aprila t. l. za liter mleka na drobni prodaji. Najvišja cena za liter mleka mora v mestih, v katerih je preskočila 44 vinarjev, biti znižana na 44 vinarjev.

500 K

2332

Vam plačam, ako Vaših kurjih oves, bradavic in trde kože, tekem 3 dni korenino, brez bolečin ne odpravi.

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pismom K 1-50, 3 lončki K 4—, 6 lončkov K 5-50. Kemeň, Haschau (Kassa) I., poštni predal 12/549 Ogrsko

Krojač želi prevzeti
na dobrem prometnem kraju
krojaško obrt,
ki bi uspevala. - Ponudbe na upravništvu SLOVENCA pod številko 958.

Ključavničar

se sprejme v Ljubljani. Ponudbe na upravo »Slovenca« pod št. 941.

KUPUJEM KOSTANJEV LES

v vagonih oddaja za takoj do avgusta, dolgot 1—2½ m. Obvezne ponudbe za 100 kg z navedbo postaje doposlati trdk: Vinko Vabič, Zalec, Štajersko. 901

! Moka!

Fina za vsa peciva, tudi ne da bi bila kaj mešana s sladkorjem, se še dobi pri meni vedno brez kart. Drugače iste primesi kot »Hasin«. Samo, dokler še kaj zaloge. 1 zavitek stane K 1-30. Opozorjam, da se bližajo prazniki, torej ne odlašajte z naročili na zadnje dni.

Razpošiljalnica »Šartljeve moke«
IVAN UREK, Ljubljana, Mestni trg 13.

Učenec

iz boljše hiše, s primerno šolsko izobrazbo, se takoj sprejme za modno trgovino. Ponudbe na »Poštni predal 92, Ljubljana.« 862

Kupim po visoki ceni okrogel

Kostanjev
orehov
jesenov

les

Ponudbe z ceno in množino (koliko va gonov) je poslati trdk:

J. Pogačnik, Ljubljana

Marije Terezije cesta 13 (Kolizej).

Na ponudbe brez cene se ne ozira.

Išče se pridna in poštena

prodajalka

vešča slovenskega in nemškega jezika za prodajalno mešanega blaga pri A. Žibert v Prešernovi ul. Vpraša se v prodaj.

Tvornica voščenih sveč na paro v Dalmaciji (mesto pri morju) išče poštenega sposobnega zanesljivega

delavca

ki bi bil popolno več v svoji stroki. Želi se predvsem, da je dobro izurjen v litju voska kakor tudi v ločevanju voska od medu. Več pove uprava lista pod št. 976.

Podpisujte IV. vojno posojilo.

Išče se proti dobri plači v dobro hišo v Ljubljani prav dobro izurjena samostojna

kuharica

z večletnimi spričevall, ki si upa kuhinjo samostojno voditi in držati v redu. Ponudbe na upravo »Slovenca« pod »Kuharica 975.«

Dobro renomirano

trgovino

s vsaj 100.000 K letnega prometa, v prijaznem kraju in sicer na Kranjskem ali Štajerskem kupim takoj za prevzetje s 1. julijem t. l. Cenj. ponudbe na upravo lista pod »Merkur 970.«

Najnovejše bluze za dame

A. & E. Škaberné

Mestni trg št. 10

St. 5888.

Razglas.

C. kr. trgovinsko ministrstvo je zaznalo, da trgovci s sladkorjem baje oddajajo semintja sladkor konsumentom brez sladkornih kart, oziroma da ne odvzamejo one množine odrezkov sladkornih kart, ki odgovarjajo množini prodanega sladkorja.

Magistrat opozarja prizadete kroge na podstavi razpisa c. kr. deželne vlade za Kranjsko z dne 10. aprila 1916, št. 12546, ponovno na določila § 4, al. 1, 2, ministrskega razpisa z dne 4. marca 1916, št. 61 drž. zak., in poudarja, da se bode oddaja sladkorja brez sladkornih kart strogo kaznovala. Kaznovana pa bode oba, prodajalec in kupovalec.

Zajedno odreja mestni magistrat v smislu citiranega razpisa, da je v vsakem lokalu, kjer se prodaja sladkor, nabiti na vidnem kraju ali na več krajih napis: »Prodaja sladkorja dovoljena le proti sladkornim kart mla«

Tudi oni obrtnik, ki bi ne imel tega napisa, bil bi strogo kaznovan.

Mestni magistrat ljubljanski,

dne 14. aprila 1916.

744 (12)

Modni salon

Rozi Fabčič

Rimska cesta 6

priporoča cenjenim damam in gospicam svojo veliko izbero **slamnikov, modelov** in raznega **nakita**. Postrežba točna, solidna.

Kranjska deželna banka v Ljubljani.

sprejema priglasitve na

Četrto 5½% Avstrijsko vojno posojilo

I. Na 40 letno davka prosto 5½% amortizacijsko državno posojilo po ceni **92.50** kron za **100 K** nom.

II. Na davka proste 5½%, 1. junija 1923 povračljive državno-zakladne liste pa po ceni **95** kron za **100 K** nom.

V svrhu podpisovanja vojnega posojila daje Kranjska deželna banka tudi hipotekarna posojila.

Zahvala.

Povodom smrti naše ljubljene matere, stare matere, ozir. sestre, gospe

Marije Suhadolnik roj. Verbič

izrekamo tem potom vsem, ki so nam na katerikoli način lajšali bol, ter drago pokojnico spremili k večnemu počitku našo najprisernejšo zahvalo.

Posebno pa si še štejemo v dolžnost zahvaliti se društvu »Bogomila«, ki se je udeležilo spreveda z zastavo; dalje si. gasil. društvu, preč. duhovščini in gg. častnikom, kakor tudi vsem udeležnikom iz Vrhnice, ki so jo v tako obilnem številu spremili k večnemu počitku. Končno prav iskrena zahvala vsem darovalcem lepih vincer.

Bog naj povrne vsem obilno!

BOROVNICA, dne 18. aprila 1916.

Žalajoči ostali.